

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତା’ ଉପରେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କର, ଜ୍ଞାନର ମନ୍ଥନ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଅମୃତ ବାହାରିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମାଲାମାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଭରପୁର ହେବାର ସାଧନ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଜ୍ଞାନ ରତନ । ଯେତେ ଯେତେ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମସ୍ଥରେ ତୁମେମାନେ ଜ୍ଞାନ ରତନକୁ ନୀବନରେ ଧାରଣ କରୁଛ ସେତେ ମାଲାମାଲ ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନର ଜ୍ଞାନ ରତନ ସେଠାରେ ହୀରା ନୀଳାରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନ ରତନକୁ ଧାରଣ କରିବ, ମୁଖରୁ କେବଳ ଜ୍ଞାନ ରତନ ହିଁ ବାହାର କରିବ, ଜ୍ଞାନରତନ ହିଁ ଶୁଣିବ ଏବଂ ଶୁଣାଇବ ସେତେବେଳେ ତା’ର ହରଷିତ ଚେହେରା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ବାବାଜୀଙ୍କ ନାମ ବିଶ୍ଵାସ ହେବ । ତେଣୁ ଆସୁରୀ ଅବଗୁଣ ଗୁଡିକ ବାହାରିଗଲେ ଯାଇ ମାଲାମାଲ ହୋଇପାରିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଓ ଭକ୍ତି ବିଷୟରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସତ୍ସୟୁଗରେ ଭକ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ କି ଜ୍ଞାନ ମିଳେ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣ ନା ଭକ୍ତି କରିଥା’ନ୍ତି, ନା ଜ୍ଞାନର ମୁରଲୀ ବଜାଇଥା’ନ୍ତି । ମୁରଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ ଦେବା । ଗାୟନ ଅଛି ନା ମୁରଲୀରେ ଯାହୁ ରହିଛି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି ଯାହୁ ଥିବ ନା । କେବଳ ମୁରଲୀ (ବଂଶୀ) ବଜାଇବା ଏହା ସାଧାରଣ କଥା । ଫକୀରମାନେ ମଧୁ ମୁରଲୀ ବଜାଇଥା’ନ୍ତି । ଏଥିରେ ତ ଜ୍ଞାନର ଯାହୁ ରହିଛି । ଅଜ୍ଞାନକୁ ଯାହୁ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ମୁରଲୀ ବଜାଉଥିଲେ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ତ ଦେବତା ଥିଲେ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା, ଦେବତାରୁ ମନୁଷ୍ୟ, ଏହା କଳପ କଳପ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଦୈବୀ ସୃଷ୍ଟି ମଧୁ ହେଉଛି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ମଧୁ ହେଉଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ସୟୁଗ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । ସତ୍ସୟୁଗରେ ଭକ୍ତି ନଥାଏ । ଦେବତାମାନେ ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିକାରୀ, ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ନିରବିକାରୀ କୁହାଯାଏ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ସଦଗତିରେ ଥା’ନ୍ତି, ଦୁର୍ଗତିରେ ଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଦୈବୀଗୁଣ ଆସିଥାଏ । ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଚାଲି ଚଳଣି ଦେବତା ସଦୃଶ ହୋଇଥାଏ । କମ୍ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣା କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଚଳଣି ମିଶ୍ର (ମିଶ୍ରିତ) ହୋଇଥାଏ । ଏହାକୁ ଆସୁରୀ ଚଳଣି ତ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଧାରଣା ନହେଲେ ମୋର ସନ୍ତାନ ବୋଲି କିପରି ବୋଲାଯାଏ । ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିଲେ ବାବା ମଧୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିପରି ଜାଣିବେ । କେତେ କଥା-କଥା ଗାଲି ବାବାଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଗାଲି ଦେବା କେତେ ଖରାପ କଥା । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୁଅନ୍ତି ତା’ପରେ ଗାଲି ଦେବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ଏହି ଜ୍ଞାନର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଜ୍ଞାନରେ ଭଗ୍ନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ତା ଉପରେ ନିଜର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ଅମୃତ ବାହାରିବ । ଯଦି ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ନହେବ ତେବେ କ’ଣ ମନ୍ଥନ ହେବ ? ଆସୁରୀ ବିଚାର ମନ୍ଥନ କରିବା ଦ୍ଵାରା କାହୁଁ ହିଁ ବାହାରିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଲଗ୍ନୀୟ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ତ ପଢ଼ାଇବେ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କେବେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ମୋ ଭିତରେ ସବୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଅଛି ? ଯଦି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ଅଛି ତେବେ ତାକୁ ବାହାର କରିଦେବା ଉଚିତ୍, ତେବେ ଯାଇ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ।

ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମସ୍ଥରେ ଅଛ । ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ ତେଣୁ ବାତାବରଣ ମଧୁ ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଖରାପ କଥା ମୁଖରୁ ବାହାର କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ନଚେତ୍ କୁହାଯିବ ଇଏ କମ ପଦ ପାଇବେ । ବାତାବରଣରୁ ତୁରନ୍ତ ଜଣାପଡିଯାଏ । ମୁଖରୁ ଦୁଃଖଦାୟକ ବଚନ ହିଁ ବାହାରକରିଥାନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ନାମ ଉଚ୍ଚ କରିବାର ଅଛି । ତୁମର ମୁଖ ସରବଦା ହରଷିତ ରହିବା ଉଚିତ୍, ମୁଖରୁ ସରବଦା ରତନ ହିଁ ବାହାରିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କେତେ ହରଷିତମୁଖ ଅଟନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କ ଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନ ରତନ ଧାରଣ କରିଥିଲେ । ମୁଖରୁ ଏହି ରତନ ବାହାର କରିଥିଲେ । ରତନ ହିଁ ଶୁଣୁଥିଲେ ଏବଂ ଅନୁସନ୍ଧାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଥିଲେ । ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ତୁମେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ରତନ ନେଉଛ ତାହା ପୁଣି ବାସ୍ତବରେ ହୀରା-ନୀଳା ହୋଇଯିବ । ୯ ରତନର ମାଲା କୌଣସି ହୀରା-ନୀଳାରୁ କମ୍ ନୁହେଁ, ଏହା ଚୈତନ୍ୟ ରତନ ମାନଙ୍କର ମାଲା ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପୁଣି ସଞ୍ଚଳ ରତନ ପଥର ଭାବି ମୁଦି ତିଆରି କରି ପିନ୍ଧିଥା’ନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ରତନର ମାଲା ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମସ୍ଥରେ ହିଁ ହେଉଛି । ଏହି ରତନ ହିଁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମାଲାମାଲ କରି ଦେଉଛି, ଯାହାକୁ କେହି ଲୁଚିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପିନ୍ଧିଲେ ତୁରନ୍ତ କେହି ଲୁଚି ନେଇଯିବେ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ବହୁତ-ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ କରିବାକୁ ହେବ । ଆସୁରୀ ଗୁଣକୁ ବାହାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀଙ୍କର ଚେହେରା ମଧୁ ସେହିପରି

ହୋଇଥାଏ । କ୍ରୋଧରେ ତ ଲାଲ ତମବା ସଦୃଶ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି । କାମ ବିକାରରେ ବଶୀଭୂତ ଆତ୍ମାର ମୁଖ ଏକଦମ୍ କଳା ହୋଇଯାଏ । କୃଷ୍ଣଟ୍ଟକୁ ମଧୁ କଳା ଦେଖାଉଛନ୍ତି ନା । ବିକାର ଯୋଗୁଁ ହିଁ ଗୋରାରୁ ଶୟାମଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପରତ୍ତ୍ରେକ କଥାର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ବହୁତ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା । ତୁମେମାନେ ଶୁଣିଥିବ, ରାଣୀ ଭିକ୍ଟୋରିଆଙ୍କର ମନତରୀ ପରଥମରୁ ବହୁତ ଗରୀବ ଥିଲେ । ଦୀପ ଜାଳି ପାଠ ପଢୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେହି ପାଠପଢ଼ା କ'ଣ କୌଣସି ରତନ ଅଟେ କି ? ପାଠପଢ଼ି ପୁରା ପଦବୀ ପାଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ପାଠ କାମରେ ଆସିଲା ପକ୍ଷା ନୁହେଁ । ପାଠପଢ଼ା ହିଁ ଧନ ଅଟେ । ତାହା ହେଉଛି ବିନାଶୀ, ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଧନ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ - ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇ ବିଶ୍ଵର ମାଳିକ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ଧନ ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢ଼ିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ବଡ଼ତରମାନର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ଅସରନ୍ତି ଧନ ମିଳିଥାଏ । ସେହି ଧନ ଅବିନାଶୀ ହୋଇଯାଏ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଧନ ଥିଲା ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ବାମନାର୍ଗ, ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମଧୁ କେତେ ଧନ ରହିଥିଲା । କେତେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥିଲେ । ପୁଣି ପରେ ମୁସଲମାନ ମାନେ ଲୁଟିନେଲେ । କେତେ ଧନବାନ୍ ଥିଲେ । ଆଦିକାଳିର ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ଏତେ ଧନବାନ୍ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ଦେଖ ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି! ଗରୀବରୁ ସାହୁକାର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଭାରତକୁ ଦେଖ କେତେ ଗରୀବ ହୋଇଯାଇଛି! ନାମ ମାତରକୁ ଯେଉଁମାନେ ସାହୁକାର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ତ ଫୁରସତ ହିଁ ନାହିଁ । ନିଜର ଧନ ଏବଂ ପଦବୀର କେତେ ଅହଂକାର ରହୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଅହଂକାର ଆଦି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ଆତ୍ମା ପାଖରେ ଧନ-ଦୌଳତ, ହୀରା-ନୀଳା ଆଦି କିଛି ନଥାଏ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା ପିଲାମାନେ, ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ତ୍ୟାଗ କର । ଆତ୍ମା ଗରୀର ଛାଡ଼ିଲେ ପୁଣି ସାହୁକାରୀ ଆଦି ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଯାଏ । ପୁଣି ତା'ପରେ ମୂଳରୁ ପାଠ ପଢ଼ିବେ, ଧନ ରୋଜଗାର କରିବେ, ତେବେ ଯାଇ ଧନବାନ୍ ହେବେ, ନଚେତ୍ ଯଦି ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ ବହୁତ କରିଥିବେ ତାହେଲେ ମଧୁ ସାହୁକାରର ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । କହିଥାନ୍ତି ଏହା ପୂର୍ବ କରମର ଫଳ ଅଟେ । ଯଦି କେହି ଜ୍ଞାନର ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଅଥବା କଲେଜ କମ୍ପା ଧର୍ମଶାଳା ଆଦି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାର ଫଳ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ହିଁ ମିଳୁଛି । ଏହି ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ ଆଦି ମଧୁ ଏଠାରେ ହିଁ କରାଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କରାଯାଏ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭଲ କରମ ହିଁ ହୋଇଥାଏ, କାହିଁକି ନା ବରତ୍ତମାନର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସେଠାରେ କୌଣସି କରମ ବିକରମ ହେବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ରାବଣ ହିଁ ନାହିଁ । ବିକାରରେ ଯିବା ଦ୍ଵାରା ବିକାରୀ କରମ ହୋଇଯାଏ । ବିକାର ଦ୍ଵାରା ବିକରମ ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ତ୍ଵରାଗରେ କୌଣସି ବିକରମ ହୁଏ ନାହିଁ । କରମ ଉପରେ ସମସ୍ତ ଆଧାର ରହିଛି । ଏହି ମାୟା ରାବଣ ଅବଗୁଣୀ କରିଦେଉଛି । ବାବା ଆସି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପଦନ କରାଉଛନ୍ତି । ବରତ୍ତମାନ ରାମବଂଶୀ ଓ ରାବଣ ବଂଶୀଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁଛି । ତୁମେ ରାମଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ, କେତେ ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନମାନେ ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ନାମ କହୁନାହାନ୍ତି, ତଥାପି ମଧୁ ଭରସା ରଖୁଛନ୍ତି । ଅଧମରୁ ଅଧମଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବାଙ୍କୁ ସାରା ବିଶ୍ଵର ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେବ । ରାବଣର ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ଅଧମଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ବାବା ତ ବଞ୍ଚିବା ଓ ବଞ୍ଚିରାଜବାର ଉପାୟ ପ୍ରତ୍ୟହ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତଥାପି ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି ଯାହା ଫଳରେ ଅଧମରୁ ଅଧମ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ବେଶି ଉପରକୁ ଉଠି ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେହି ଅଧମପଣିଆ ଭିତରେ ଭିତରେ ଖାଇ ଚାଲୁଥିବ । ଯେପରି କହିଥା'ନ୍ତି ଶେଷ ସମୟରେ ଯିଏ ସ୍ଵର୍ଗୀକୁ ସମରଣ କରେ... ତାଙ୍କର ସେହି ଅଧମପଣିଆ ହିଁ ସ୍ଵର୍ଗରେ ରହିଥାଏ ।

ତେବେ ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — କଲ୍ପ-କଲ୍ପ ତୁମେ ହିଁ ଶୁଣୁଛ, ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ଏକଥା ଜୀବଜନ୍ତୁ ତ ଜାଣିବେ ନାହିଁ ନା । ତୁମେ ହିଁ ଶୁଣୁଛ ଏବଂ ବୁଝୁଛ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମଧୁ ନାକ-କାନ ଆଦି ସବୁ ଅଛି, ଏମାନେ ମଧୁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଉଛି । ଏମାନେ ଏହିପରି ଦେବତା କିପରି ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି କିପରି ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି, ଏହି ଚକ୍ର ବିଷୟରେ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ଯିଏ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବେ, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଧାରଣା ହେବ । ଯିଏ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରୁନାହାନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ନିର୍ବୋଧ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଯିଏ ମୂରଲୀ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି ତାଙ୍କର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ଚାଲିଥାଏ ଯେ ଏହି ବିଷୟରେ ଏହି-ଏହି କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଆଶା ରଖାଯାଏ, ଯଦି ଏବେ ବୁଝିବେ ନାହିଁ ତେବେ ଆଗକୁ ଗଲେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝିବେ । ଆଶା ରଖିବା ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସେବାର ସଉକ ରହିବା ତେଣୁ ଏଥିରେ ଅକିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଯଦି କେହି ଉପରକୁ ଉଠି ପୁଣି ଅଧମ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ବି ଯଦି ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ସନ୍ଦେହରେ ତାଙ୍କୁ ବସାଇବ ନା, ନା ତାଙ୍କୁ ଚାଲି ଯିବାକୁ କହିବ! ତାଙ୍କର ହାଲଚାଲ ପଚାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ — ଏତେ ଦିନ କେଉଁଠି ରହିଲି, କାହିଁକି ଆସିଲି ନାହିଁ ? କହିବେ ନା ମାୟା ଠାରୁ ହାରିଗଲି । ବୁଝୁଛନ୍ତି ମଧୁ ଯେ ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଭଲ । ସ୍ଵର୍ଗ ତ ରହୁଛି ନା । ଭକ୍ତିରେ ତ ହାରଜିତ୍ ପାଇବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନ, ଏହାକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନହୋଇଛ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ, ବୌଦ୍ଧ, ପାରସୀ ଧର୍ମମାନଙ୍କରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆନ୍ତି କି ? ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏକଥା ବରତ୍ତମାନ ତୁମେ ବୁଝୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଅଲଫ୍ (ବାବା) ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଅଲଫ୍ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ବେ (ବାଦଶାହୀ) ମିଳିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ କେହି ଦେଖା ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ କୁହ ଅଲଫ୍ (ଆଲଲା)ଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା । ଅଲଫ୍ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଅଞ୍ଗୁଳିରେ ଅଲଫ୍ (ଇଶ୍ଵର)ଙ୍କ ଆତ୍ମା ଇଶାରା (ଇଞ୍ଜିତ) କରିଥାନ୍ତି । ସିଧା ସିଧା ଉପରେ ହିଁ ଅଲଫ୍ ରହିଛନ୍ତି ।

ଅଲଫକୁ ଏକ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଜଣେ ହିଁ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି, ବାକି ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଟଙ୍କୁ ହିଁ ଅଲଫ କୁହାଯାଏ । ବାବା ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ନିଜର ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ କେତେ ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଆମର କେତେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ନିଜେ ସେହି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଆସୁନାହାନ୍ତି । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ କେହି ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ଡାକୁ ନାହାନ୍ତି । ପତିତ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ସିଏ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଆସି କ'ଣ କରିବେ । ତାଙ୍କର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ପତିତ ପାବନ । ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କରିବା ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ । ତାଙ୍କର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଶିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶାଳଗ୍ରାମ କୁହାଯାଏ । ଉତ୍ତମତ୍ତମ ପୂଜା ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଯିଏ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ବାସ୍ ପୂଜା କରିବାର ଏକ ନୀତି-ନିୟମ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଫାଷ୍ଟକଲାସ୍ ହୀରା-ମୋତିର ମହଲ ଆଦି ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ମାଟିର ଲିଙ୍ଗ ତିଆରି କରି ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଭାଙ୍ଗି ଦେଉଛନ୍ତି । ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରିବାକୁ ପରିଶ୍ରମ ଲାଗୁନାହିଁ । ଦେବୀମାନଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରିବାରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ତାଙ୍କର ପୂଜା କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଶିବଲିଙ୍ଗ ମାଗଣାରେ ମିଳିଯାଉଛି ପଥର ପାଣିରେ ଘସି ହୋଇ ଗୋଲ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ପୁରା ଅଣ୍ଡାକାର ହୋଇଯାଏ । କହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଣ୍ଡା ସଦୃଶ, ଯିଏକି ବ୍ରହ୍ମପତତ୍ତ୍ୱରେ ନିବାସ କରିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ମାଲିକ ହେଉଛ ।

ତେଣୁ ପରମେ-ପରମେ କେବଳ ବାବାଙ୍କ ବିଷୟରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଶିବଙ୍କୁ ବାବା କହି ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ଦୃଢ଼ତାରେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା କୁହାଯାଏ । ସିଏ ପରଜାପିତା ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ସାରା ପରଜାଙ୍କର ପିତା ହେଲେ ନା । ଗ୍ରେଟ୍-ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ଫାଦର ମଧ୍ୟ (ଆଦିପିତା) ଅଟନ୍ତି । ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ବରତ୍ତମାନ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ପରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ତ ବହୁତ କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯଥାରଥ ରୀତିରେ ତାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା କାହାର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି ? ତୁମେ କହୁଛ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବା ସ୍ୱାତ୍ମକୁ ପୋଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ତେଣୁ ଇଏ ଶରୀରଧାରୀ ହେଲେ ନା । ସମସ୍ତେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ମିଳୁଛି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନ କୁହାଯିବ । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆ ହିସାବରେ ପୋଷ୍ଟ ନୁହେଁ । କ'ଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପୋଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ? ନା, ତୁମକୁ (ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ) ପୋଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ କୁମାରୀ ଅଟ । ଶିବବାବା ତୁମକୁ ପୋଷ୍ଟ କରୁନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଜ-ନିଜର ଶରୀର ଓ ପାର୍ଟ ମିଳିଛି, ଯାହା ବଜାଇବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଏହି ପାର୍ଟ ହିଁ ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ପରମପରାରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି । ଏହାର ଆଦି ଅନ୍ତ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆରତ୍ତା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜର ବଡ଼ ଲୋକିଆ ଭାଷ୍ଟ୍ର ବା ପଦ ପଦବୀ ଆଦିର ଅହଂକାର ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନଧନ ଦୃଢ଼ାଠା ନିଜକୁ ମାଲାମାଲ କରିବାକୁ ହେବ । ସେବାରେ କେବେ ହେଲେ ଅକ୍ତିଯିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବାତାବରଣକୁ ଭଲ ରଖିବା ପାଇଁ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ରତନ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ, କେବେ ହେଲେ ଦୁଃଖଦାୟକ ବଚନ ନବାହାରୁ ଏଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ରଖିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତମୁଖ ରହିବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମୟ ଅନୁସାରେ ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରି ବାଃ ବାଃର ଗୀତ ଗାଉଥିବା ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ସତ୍ତ୍ୱଗୁଣର ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମୟରେ ସଦା ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରି “ବାଃ-ବାଃ”ର ଗୀତ ମନେ ମନେ ଗାଉଥାଅ । “ବାଃ ମୋର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ବା ବାଃ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଶିଖାଇଥିବା ବାବା” । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ବାଃ ବାଃର ଗୀତ ଗାଅ । କେବେହେଲେ ଭୁଲରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ‘ହାୟ’ ଶବ୍ଦ ବାହାରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାଃ ଡରାମା ବାଃ! ଏବଂ ବାଃ ବାବା ବାଃ । ଯାହା ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ସେହି ଭାଗ୍ୟ ଘରେ ବସି ମିଳିଗଲା, ତେଣୁ ଏହି ଭାଗ୍ୟର ନିଶାରେ ରୁହ ।

ସ୍ୱଲୋଗାନ:- ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଦିଅ ତେବେ ଯେ କୌଣସି ହଲଚଲ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଅଚଳ ଅଟଳ ରହିବ ।

*** ଓମ୍ ଗାନତି ***